

glasilo KPI za slovensko narodno manjšino

Dogodek tedna

Španija zahteva svobodo

V Španiji vre. Vse njene pokrajine je preplaval velik stavkovni val. Pred nekaj dnevi je ljudski protest prišel do jasnega izraza celo v Madridu. Kjer je množica žena manifestirala svojo solidarnost s stavkajočimi asturskimi rudarji. Frankistične oblasti so ob pogledu na to množico ostrmele. Prišel je ukaz z vrha, ki je velel policiji: razpršite manifestantke! Policija je ukaz z vso brutalnostjo izvršila. Nad sedemdeset manifestantk je bilo aretiranih. Med njimi so tudi, žene ali matere zelo vidnih španskih osebnosti. Med aretiranimi je tudi znani španski pesnik Gabrijel Gelaja.

Frankistične oblasti bi rade prikrile vse to. Rade bi zatajile, da je do podobnih manifestacij prišlo tudi v mnogih manjših krajih. Šele v teh dneh se je izvedelo, da so v teku velike stavke na področjih Saragoze, Puertolana, Vilmartina, Andaluzije, Asturije, Nalona, Bilbao, Catalonije in drugod. Oblasti se boje, da se bo val protesta in upora razširil tudi na ostala področja, da bodo stavkovnim gibanjem sledile demonstracije in še kaj drugega. Zato se poslužujejo zelo strogih ukrepov. Toda zaman! Val je mogoče zaustaviti, toda zatreti ga ni mogoče!

Kaj zahtevajo španski delavci, predvsem rudarji? Izboljšanje mezd, kajti z dosedanjimi se ne da živeti. Skratka: španski delavci zahtevajo zase in za svoje družine možnost življenjskega obstoja, do katerega imajo vso pravico.

Pomen stavk španskih delavcev je zelo velik, mnogo večji kot bi se lahko zdelo na prvi pogled, kajti v resnici ne gre samo za mezde. Sedanji stavkovni val v Španiji pomeni tudi začetek zelo resnega boja ljudskih sil proti fašistični tiraniji, proti falangizmu, ki vlada v Španiji.

Kdaj bo konec te tiranije je težko predvidevati. Prav tako je težko predvidevati, kakšen bo njen konec. Toda že danes je špansko ljudstvo deležno največje simpatije in iskrene solidarnosti delavskih in ljudskih množic vsega sveta.

Tudi tržaški delavski razred izraža svojo solidarnost s španskim ljudstvom.

K. ŠISKOVIC

Naš uvodnik

K.P.I. ZA POLITIKO ENOTNOSTI

V nedeljo 6. maja je bil izvoljen za predsednika republike posl. Antonio Segni. Nepravilno bi bilo, da bi se spuščali v razpravo o njegovi osebnosti, tembolj zato, ker ustava določa, da mora biti predsednik republike čuvar ustavne zakonitosti, predstavnik državne enotnosti in človek nad trenutnimi strankarskimi boji.

Vz nemirljiv pa je način, kako je do te izvolitve prišlo. Zgodilo se je namreč, da je vodilna skupina krščanske demokracije enostavno vsilila svojo voljo in to z odkrito in odločujočo podporo novofašističnih ter monarhističnih glasov, dokazujoč s tem, da antifašizem ne predstavlja njeno politično osnovo za demokratično in republikansko zakonitost. Voditelji DC so znova dokazali, da jim je več do strankarskih koristi in do političnega monopola kot do izboljšanja razmer v Italiji v smeri razširitve demokracije in svobode. Niti trenutek niso pomislili na možnost, da bi se z demokratičnimi in laičnimi strankami našel izhod iz zagate, v katero so zašli na osmih prejšnjih glasovanjih, niti trenutek niso Moro in ostali pomislili, da je treba v pogojih levega centra in zaradi obvez, ki iz njega izhajajo, odbiti podporo fašistov in monarhistov in se tako prav ob tej priliki izvleči iz dvoumja, ki je še vedno ostajalo po neapeljskem kongresu stranke. Na ta način, ne odbijajoč fašističnih in monarhističnih glasov, se je parlament znašel pred situacijo, da je bila vladna razvrstitev ob tako važnem vprašanju, kot je izvolitev predsednika republike, razbita in da se je italijanska javnost znašla ne samo pred «desnim centrom», pač pa predvsem pred težkim udarcem, ki je bil zadan upom in težnjam ljudstva, istočasno pa pred zagotovilom in «menico» konzervativnim in reakcionarnim silam.

To dejanje in dosedanja politika vlade levega centra potrjujejo sodbo komunistične partije o sedanjem političnem položaju in o potrebi, da se nadaljuje borba za dosego stvarnega preokreta na levo. Osnovno dvoumje, ki se je pojavilo na neapeljskem kongresu krščanske demokracije in s tega kongresa izšlo, je prišlo popolnoma do izraza. Vodstvo krščanske demokracije je moralo tedaj pod pritiskom množice spoznati, da se je položaj spremenil in da je treba poiskati nove politične smeri. To se je zgodilo, vsa teža vodstva DC je bila dana na politično ter gospodar-

sko manevriranje, da bi se izognilo težnjam naprednih in tudi katoliških množic ter da bi se ohranila na eni strani krščansko demokratski politični monopol, na drugi strani pa ekonomska hegemonija monopolistične buržoazije. Vodstvo DC je sprejelo dialog z delom delavskega gibanja, a zato, da bi se povedel v globino poskus njegove osamitve in njegove nevtralizacije. Danes prihaja do izraza, da neapeljski kongres ni bil odločilni uspeh levega dela DC, prav zato, ker je vodstvo ostalo v rokah posl. Mora in skupine «dorotejcev».

Vse to pa je prav gotovo omogočilo in favoriziralo pritisk desnice. Vodstvo, ki je izšlo iz neapeljskega kongresa že zaradi svoje formacije, svojega bistva, svojih zvez z monopolističnim kapitalom, ni iskreno hotelo preloma s politično in gospodarsko desnico. Istočasno pa je treba ugotoviti, da je bil pritisk desnice toliko lažji, kolikor šibkejša je bila akcija krščansko demokratske levice, ostalih demokratičnih in drugih strank, ki so se znašle v konstelaciji levega centra. Ni pravega, doslednega boja proti desnici, če se neobjeljeno sprejemajo izsiljevanja sedanjega vodstva DC.

Protinapad desnice, ki je prav posebno prišel do izraza ob izvolitvi predsednika republike, je nevarnost, proti kateri se je treba zoperstaviti z vso odločnostjo. Temu napadu je treba odgovoriti s težo ljudskih množic, z organiziranjem enotne borbe za stvarne cilje o prenovitvi političnih smeri in o reformi državnega ustroja. Najboljši način borbe proti desnici je ta, da se napravi konec s slabostmi, dvoumnostjo, omejitvami levega centra. Iz najnovejših dejstev prihaja do izraza pravilnost zadržanja KPI, to opozicije, ki ne sloni samo na kritikah in se ne izraža v prenapljenih obsodbah, pač pa teži za tem, da vsili s stalno prisotnostjo množic pozitivno in demokratično rešitev vprašanj.

Glasovi komunistov za posl. Saragata so najboljši dokaz, da se KPI ne zadržuje na globokih vzrokih spora, ko gre za izpoved antifašističnega čustva, ko je treba zgraditi jez proti klerikalnemu nasilju, ko je predvsem mogoče doseči demokratično in pozitivno rešitev vprašanj po razvrstitvi levičarskih, laičnih in katoliških sil.

Iz vseh najnovejših dogodkov izhaja zelo jasno napotilo, t.j. napotilo enotnosti. Tega napoti-

la se je treba držati v prihodnosti, ker je ravno z enotnostjo moč doseči, ne da bi se naslanjali na dvoumnost, negotovost, kapitulantstvo, to, kar si vse ljudstvo republike pričakuje: zlom desnice v DC in izven nje, napredovanje republike v smeri demokracije in svobode.

To napotilo izhaja iz dokumenta, ki ga je prejšnji teden objavilo vodstvo naše partije in velja tudi za Slovence, ki moramo biti protagonisti borbe italijanskih ljudskih sil za resničen preokret na levo.

Z deželnega sestanka KPI v Trstu

Statut avtonomne dežele naj bo v resnici demokratičen

V nedeljo je bil v Trstu deželni sestanek KPI. Na njem so poslanci partije iz tržaške, goriške, videmske in pordenonske federacije razpravljali o okrepljeni akciji za ustanovitev dežele s posebnim statutom. Sestanku je prisostvoval tudi predstavnik vsedravnega vodstva KPI tov. Ingrao, ki je imel ob tej priložnosti tudi važen govor. Sestanek se je udeležil tudi tov. Ivan Regent. Tudi tržaška Neodvisna socialistična zveza je bila za njem uradno zastopana. Glavno poročilo je na sestanku podal sekretar deželnega komiteja tov. Lizzero, predsedoval pa je tov. Vidali.

Udeleženci so z aplavzom sprejeli izjavo solidarnosti s španskim in portugalskim ljudstvom, ki se bori proti fašistični tiraniji ter

apel za deželo, katerega izvleček objavljamo na 2. strani.

Tov. Lizzero je v svojem poročilu orisal dolgoletno borbo za ustanovitev avtonomne dežele s posebnim statutom, poudaril je, da pri tem ne gre za birokratsko ustanovo kot jo nekateri pojmujejo ter obrazložil kakšne koristi bi od dežele imelo vse prebivalstvo Furlanije in Julijske krajine. Še posebej

je naglasil problem narodnostnih pravic Slovencev, ki prebivajo v tej deželi in poudaril, da ni dovolj zagotoviti pravice, ampak da nam je treba omogočiti čim večji gospodarski, socialni in kulturni razvoj. To — tako je zaključil svoje izvajanje o Slovincih — moramo sedaj še bolj poudariti, ker se govori, da vlada v svojem osnutku statuta za deželo, popolnoma pozablja na Slovence.

Sledila je živahna diskusija, v katero je poseglo mnogo tovarišev iz vseh štirih federacij. Diskusija se je nadaljevala tudi popoldne. Zaključni govor pa je imel tov. Ingrao, ki je poleg drugih splošnih političnih in organizacijskih problemov poudaril zlasti naslednje:

Komunisti bodo še ta teden postavili zahtevo, naj parlament začne razpravo o ustanovitvi avtonomne dežele Furlanija-Julijska kra-

(Konec na 2. strani)

Zadnja vest

Parlament razpravlja o deželi

V sredo zvečer je radio poročal, da je bil sprejet predlog, ki ga je v imenu komunistične skupine predložil poslanec Ingrao in ki zahteva takojšnji račetek razprave o deželi Furlanija-Julijska krajina. Poslanec Ingrao je zahteval, da se postavi na dnevni red zakonski predlog, ki ga je svojčas predložil furlanski poslanec tov. Beltrame.

Obisk tovariša Regenta v Trstu. O pomenu tega obiska — čeprav je bil zasebnega značaja — objavljamo članek na 2. strani. Na gornji sliki: tov. Regent, njegova soproga Malka, Marija Bernetič in Vittorio Vidali.

